

ZAMEK W DUBNIE.

Wśród wielu grodów starego Wołynia, odwieczna siedziba pod nazwiskiem *Duben* wspominana jest w kronikach już w końcu XI stulecia, jako

własność nadana księciu Dawidowi Igorowiczowi. Władali nią następnie różni książęta ruscy, a w XIII w. należała do księcia Mściława Daniłowicza, syna głośnego w dziejach Daniela króla halickiego. W owym czasie był to gród warowny, ale snadź z drzewa zbudowany, skoro w następ-

nyim wieku napady tatarskie i wojny domowe tak go zniszczyły, iż spadł na osadę wiejską. W tym albowiem stanie nadal go Władysław Jagiełło Teodorowi Daniłowiczowi, księciu na Ostrogu, w którego rodzinie aż do wygaśnięcia tejże zostawał i wielony był potem do ordynacji

Zamek w Dubnie.

ostrogskiej. Słynny w historyi Konstanty książę Ostrogski przywrócił Dubno do znaczenia miasta, w latach 1489 do 1507 obwiodł je murem, i według podania, zamek starożytny podźwignął, a raczej nanowo odbudował. Odtąd liczony do silniejszych twierdz krajowych, gród ten zdołał się oprzeć srogim wojnom w latach 1577, 1645 i 1660, pozostawszy w nich nienaruszonym. Dopiero w pierwszej połowie XVIII wieku, kiedy ordynacya przez małżeństwo dostała się Sanguszkom i ostatni ordynat zmarł w tutejszym zamku 1775 r., Dubno przeszło do Lubomirskich. Książę Michał, syn Stanisława wojewody warszawskiego, jednego z najbogatszych panów na Rusi, zmarłgo w r. 1793, przerobił zamek na nowożytną budowlę. Wtedy dawny gmach obrócono na oficynę, a z potężnej niegdyś warowni pozostały tylko piękny, obszerny bastyon, ogromna brama wjazdowa z dorobioną później wieżycą i wspaniała fosa, którą oblęwa mała rzeczka Ikwa.